

Evanjelium pravdy

The Oberlin Evangelist.

7. jún 1854

Žit' vierou

DEKAN CHARLES FINNEY.

Zaznamenal vydavateľ.

"Spravodlivý bude žiť svojou vierou." Habakuk 2:4

Tieto slová, ktoré sa prvýkrát objavujú v Habakukovi, sú citované v Gal. 3:11 a znovu v Žid. 10:38. Vyjadrujú veľkú pravdu, ktorá je zvlášť bohato a významne rozvinutá v evanjeliu.

I. Najprv vysvetlím zmysel, v ktorom všetci ľudia žijú vierou; a

II. Zmysel, v ktorom spravodliví žijú vierou.

I. Viera nie je iba intelektuálny stav. Je to viac ako číre presvedčenie alebo stav presvedčenia. Základnú predstavu nezískame, dokiaľ sa nedostaneme k srdcu a kým v tomto výraze – viera – nenájdem dôveru srdca – dôverovanie, v ktorom srdce spočíva na slove alebo charaktere niekoho považovaného za hodného dôvery. Je to fenomén vôle - ktorý je nevyhnutne vecou slobodnej vôle, či odmietneme alebo neodmietneme dôveru, za predpokladu, že rozum vidí dobrý dôvod pre takúto dôveru.

Vo svojom všeobecnom význame môže byť aplikovaná na akúkoľvek vec, do ktorej vkladáme dôveru. Akékoľvek uplatnenie mysle, v ktorom to prenechávame na to, aby sme dôverovali a verili, je viera.

Všetky inteligentné bytosti žijú v niektorej veci vierou. Malé deti žijú vierou a je až prekvapujúce sledovať, do akej miery je to o nich pravdivé. Samozrejme ľudia, ktorí nepremýšľajú, v žiadnom prípade nechápu, aký univerzálny tento princíp je a musí byť, a aký je nevyhnutný pre existenciu spoločenských a vnímavých bytostí. Dokonca aj malé deti sa musia učiť mať vieru v používanie svojich svalov, inak by sa vôbec neodvážili spoľahnúť sa na svoje nohy. Keby nebolo viery, žiadny rozumný človek by ani nezjedol svoje každodenné jedlo.

Má vieru vo svoju kuchárku, že to jedlo neotrávila. Musí mať vieru, že mu to jedlo prospeje a nezabije ho. Bez viery by sa ľudia neodvážili si ľahnúť spať. Musia mať nejakú dôveru vo svojich blížnych, že im bude umožnené spať bez toho, že by boli zavraždení. V skutočnosti by sa ľudia neodvážili urobiť niečo, čo predpokladá pokojné vloženie dôvery, keby nežili vierou. Bez viery by nemohol byť pokoj mysle – nič len neprestajná a intenzívna starosť. V takomto stave by nemohol žiť žiadny človek. Jeho vlastné starosti by vyčerpali jeho nervy a rozdrvili jeho fyzický organizmus.

Všetky rodiny musia žiť vierou, alebo skôr - nemohli by žiť bez nej. Dokonca ani pirátska loď by nemohla byť riadená bez nej. Staré príslovie hovorí - "Medzi zlodejmi je česť;" a zrejme, ak by nebola, nemohli by byť veci ako organizované zlodejstvo, alebo spolčovanie sa v neprávosti akéhokoľvek druhu. Tí, ktorí potrebujú pomoc alebo náklonnosť iných vo svojom podnikaní, musia nevyhnutne žiť vierou.

Je udivujúce vidieť, koľko viery je v každej veci. Pozrite sa na ľudí kdekoľvek v akýchkoľvek vzťahoch - vidíte ich žiť vierou. Ak by ste vy, mladí ľudia, nemali vieru, nesnažili by ste sa získať vzdelanie. Spoločnosť by bez viery nemohla napredovať v žiadnej forme, ktorú by mohla zaujať. Roľníci by ani nesadili, ani nesiali ; nikto by sa nevenoval práci kvôli budúcim dobrým výsledkom; nič by sa nemohlo robiť - bez viery. Ak by sa viera úplne vytratila, musela by zaniknúť rasa. Boli by ste prekvapení, keby ste nad tým premýšľali, že by ste videli, ako skoro by celá rasa musela zahynúť, ak by mala vymiznúť viera. Viera je to veľké tajomstvo ich bytia - základná podmienka ich trvalej existencie.

Bez viery neprekonáme žiadne prekážky, pretože nevyvíjame žiadne úsilie. A kto by nevedel, že bez úsilia nikdy nič užitočné nedosiahneme? Ak by nebolo viery, potom by všetky užitočné veci nemohli byť urobené. - Boh tak utvoril svet, že sa viera musí uplatňovať, inak jeho nevyhnutné procesy musia ustrnúť a na všetky stvorené bytosti prichádza skaza.

Na druhej strane, podľa toho, ako existuje viera, spoločnosť podivuhodne napreduje. Armáda udržovaná pohromade v silnej a absolútnej disciplíne vďaka za svoju pevnosť väzby viere. Dobre riadená škola, ktorá usilovne robí svoju vznešenú prácu, žije vierou. Rodina, ktorá miluje tým, že sa jej členovia vzájomne podporujú vo svojich záujmoch, a postupuje s užitočným servisom a starostlivosťou, má svoju hlavnú moc vo viere.

Samozrejme, že tu hovorím iba o viere vo všeobecnom, nie v náboženskom zmysle. Ak skutočne existuje dôvera vo všetkých týchto rozmanitých vzťahoch, potom všetko funguje; všetko postupuje hladko. Ale ak viera chýba, všetko je zlé, neodvratne a to neustále.

Pre skeptikov je bežné, že sa vysmieávajú z kresťanstva, pretože prikladá viere taký veľký význam. Zdá sa, že predpokladajú, že oni vieru vôbec nepotrebujú, v ničom. Bolo by jednoduché ukázať, že zo všetkých ľudí musia byť náboženský skeptici naj dôverčivejší a musia mať najviac viery, nejakého druhu. Hlavnou charakteristickou črtou v ich prípade je, že keďže odmietli svetlo a dôkaz pravdy cez svoje radikálne nepriateľstvo srdca voči tomu, sú obmedzení na nevyhnutnosť veriť veciam bez dôkazu a proti dôkazom, ako na svoju jedinou možnosť. Sú nútení veriť, že "skočiť do tmy" v okamihu smrti, je to najlepšie ukončenie ľudského života.

Ale musím prejsť z tejto témy a pristúpiť ku skúmaniu:

II. Čo je náboženská viera?

Od inej viery sa odlišuje vo svojich predmetoch, ale zásadne v jej podstate. Ale najprv by som mal povedať, že kresťania majú prirodzene vieru ako aj iní muži a ženy. Majú tú istú vieru vo všeobecnom zmysle, ktorá je bežná pre spoločnosť a pre ľudskú prirodzenosť všade.

Majú tiež viac ako to - majú kresťanskú vieru, ktorou žijú kresťanský život. Tajomstvom tohto kresťanského života je viera, ktorú majú v Božieho Syna. Táto viera "pôsobí prostredníctvom lásky." Ich dôvera v Krista, vo všetko, čo hovorí a robí, s Ním spája ich duše a plodí ustavičnú lásku.

Ich dôvera v Kristovu priazeň ju robí prítomnou realitou pre ich duše, a preto vplyv takejto prítomnosti lásky nemôže nevzbudzovať zodpovedajúcu lásku v ich srdciach ku Kristovi a jeho ľuďom, a vlastne ku všetkým bytostiam. Takto si uvedomujú aj lásku ako vedomý stav, a aj emocionálnu lásku. Bez dôvery v Boha a v Krista by takýto život viery nemohli žiť. Chýbal by motív. Ako by mohli mať pokoj s Bohom, ak nie cez vieru v Kristove vykúpenie ako dôvod zmierenia s Bohom? Ako by mohli chodiť v Pánovej sile bez viery v jeho nesmierne veľké a drahé zaslúbenia? Ako by privádzali svoje srdcia pod vplyv všetkých veľkých právd evanjelia, keby nemali náboženskú vieru v tieto pravdy?

Mnoho kresťanov sa sťažuje na nedostatok emócií vo svojej náboženskej praxi, ale prehliadajú hlavný dôvod ich nedostatku. Nezdá sa, že by videli, že prameňom, z ktorého vychádza mocný, hlboký prúd emócií, nie je nič iné ako viera. Pozrite sa na támtú dcéru. Je tu v škole; jej drahá matka je doma. Sadá si k písaniu, aby odhalila svoju dušu. Pozrite sa, ako jej viera v lásku jej matky otvára mohutný prameň jej emócií. Tento matkin charakteristický znak je v jej vedomí prítomnou realitou. Ona nikdy nemôže spochybňovať silu alebo plnosť lásky svojej matky. Preto, keď sa jej pozornosť obráti na jej matku, myslou jej prebieha tisíc myšlienok, "a slzy sa tlačia do očí."

Je azda čudné, že kresťanská viera by mala podobne inšpirovať kresťanov citový stav a oživovať jeho emócie?

Vierou žijú spravodliví život poslušnosti. Viera pôsobí prostredníctvom lásky a láska ovplyvňuje srdce, aby poslúchalo. Viera privádza dušu do takej jednoty a harmónie s Bohom, že láska a poslušnosť sa stávajú druhou prirodzenosťou. Nič nemôže byť jednoduchšie a prirodzenejšie, ako poslúchať tam, kde je láska a viera. Ak dôveruješ svojmu Nebeskému Otcovi, prirodzene sa budeš snažiť robiť mu radosť.

Znova - vierou budete žiť život podriadenia sa celej Božej prozreteľnosti. Protivenstvá vám zaiste skrížia vašu cestu v tomto pozemskom stave; ale ak budete dôverovať svojmu Nebeskému Otcovi, prejdete hladko ďalej, podriadení a presvedčení, že On, ktorý všetko riadi, robí všetky veci dobre. Jeden muž mi raz povedal - Držím sa tohto - že čokoľvek sa prihodí mne alebo tomu, čo je moje, mi poslúži na dobré. Ak ma postihne nejaká strata, či vari viem, či mi to nebude v niečom na úžitok? Viem, že to tak musí byť. Ak zdochne jeden z mojich koní, všetko je najlepšie. Boh to obráti na nejaký duchovný úžitok. Iný muž mi povedal - Ak zamieriam svoje srdce na dosiahnutie nejakej veci, vyviním pre to úsilie, a podarí sa mi to, je dobre; a ak sa mi to nepodarí, aj vtedy je dobre. Viem, že neúspech musí byť lepší ako úspech, inak by mi Boh dal úspech. Či vari neviem, že On mi dá tú najlepšiu vec? Z toho nevyplýva, že bol so mnou nespokojný, že som vyvíjal úsilie, ktoré on pokladal za najlepšie zmariť. On odo mňa očakáva, že budem konať podľa svojej najlepšej známosti a úsudku; potom, ak On vidí ešte lepšiu cestu a zahatá moju, všetko je v poriadku. Teraz sa vás pýtam, ako by títo muži mohli bez viery cítiť tento pokoj a toto podriadenie sa Božej prozreteľnosti?

Takže človek sa učí prispôsobovať sa Božej prozreteľnosti ako loď na mori na vrcholoch vzdúvajúcich sa vln. Ak sa mu niečo priženie do cesty a prekazí mu plány, svojou vierou v Boha sa postupne prispôsobí náporu a spieva: "všetko je v poriadku, pretože to je môj Otec!" Od svojho prvého obrátenia sa trénuje v tomto prispôsobovaní sa vierou, práve tak ako dieťa na svojich neskúsených, netrénovaných končatinách, učí sa vyvažovať sa v ťažisku, získavajúc novú zručnosť každodenným praktizovaním, až pokým nie si prekvapený, že vidíš, aký vývoj dokáže urobiť s najväčšou evidentnou ľahkosťou a istotou. Takisto v kresťanskom živote sa dôverčivý kresťan učí prispôbiť odrazu náporom, ktoré na neho prichádzajú pri zmenách Božieho zaopatrenia a udržať si myseľ vzpriamenú a vyrovnanú, akokoľvek náhle môžu byť zmeny, ktoré na neho prichádzajú. Učí sa všade aplikovať tie veľké pravdy, ktoré sa od Boha naučil. Prakticky prijíma, že všetko, čo Boh robí, je najlepšie. Preto dokáže prejsť cez skúšky s pokojnou a nebeskou rezignáciou. Očakáva, že nakoniec z toho výjde. ako Jakob. Spomeňte si, že Jakob začal s výrokom - "Jozef je mŕtvy a Simeon je mŕtvy; a vy vezmete preč aj Benjamina; všetky tieto veci sú proti mne." Urobil niekedy človek väčšiu chybu? Jozef nebol mŕtvy, ale bol poslaný dopredu do obilnice sveta, aby zabezpečil prostriedky na živobytie nielen pre Jakobovu rodinu, ale pre celé národy. Simeon nebol mŕtvy. Všetky tieto veci neboli proti nemu, ale za neho, v tom najvyššom zmysle; a dobrý starý muž žil, aby videl, ako si veľmi nesprávne vysvetľoval Božie cesty smerom ku sebe a ku svojmu domu. Takto prudký nápor zasahuje hociktorého človeka a dotýčny chudák, slabý vo viere, sa potáca pod úderom a chveje sa veľkým strachom; ale skoro pozbiera svoju dôveru a zdvihnúc svoju hlavu nad vzdúvajúce sa vlny, volá: Všetko je v poriadku! Nech si blesky blýskajú a hromy hrmia; nech si temnota a búrka spájajú svoje hrôzy; prečo by sa mal triasť? Vari nie je Boh na tróne, vysoko a nad všetkým?

Takže kresťan žije oslobodený od starostí, nesie si svoje bremená bez znepokojovania, pretože ich uvaluje na Pána. Uprostred akokoľvek komplikovanej veci jeho myseľ sladko odpočíva v Pánovi - jeho viera spôsobuje, že jeho duša odpočíva.

Má pokoj v Bohu, pretože je ospravedlnený vierou. Jeho vlastná duša má vnútorný pokoj, pretože prostredníctvom viery je on posvätený. Ako by mohol mať pokoj v ktorejkoľvek z týchto stránok, keby neprijal Ježiša Krista a jeho zjavený plán vykúpenia Jeho krvou a očistenia Jeho Duchom?

Podobne vierou ľudia žijú radostný život a užitočný život. Viera kladie základ aj pre tichý vplyv dobrého príkladu a aj pre aktívny vplyv priameho úsilia. Bez živej viery nemôžeš dúfať v nič.

Vierou ľudia žijú pokorný život. Vierou sa učia zaujímať nízke miesto. Skutočne, samotná predstava viery zahŕňa pokoru; práve tak, ako predstava – urobiť všetko sám a nikomu nedôverovať - čo sa týka pomoci - naznačuje sebestačnosť a nezávislosť. Kresťan je najskôr zbavený spoliehania sa na seba, než môže byť naplnený z Krista. Vidí, že nemá nič, na čo by mohol byť hrdý; že pokora sa stáva ním; a že jeho duch musí akceptovať túto nízku pozíciu, než môže prijať celú plnosť milosti od svojho Pána.

Vierou žije radostný život. Priebeh života viery je obvykle radostný. Spokojný s Bohom a jeho prozreteľnosťou, prečo by nemal byť radostný? Ustavične má príležitosť sa radovať. Boh prinesie také skvelé výsledky a jeho viera ich tak jednoznačne očakáva; že nemôže inak ako vedieť, že cirkev je v bezpečí, a že všetko, čo má na zemi rád, je v bezpečí.

Vierou žije život sebazapierania. Ak má vieru, nebude si veľmi vážiť malé bezvýznamné pohodlie tohto života. Jeho duša je priďaleko väčších a lepších veciach. Prečo by sa mal starať o tieto malé veci, keď majú byť duše spasené alebo stratené? Môže si dovoliť odoprieť si skoro každé pozemské potešenie, aby zachránil nejakú

dušu alebo aby potešil svojho Pána a Majstra. Keď sa stretne s prácou a námahou, rád, že ide až na samý koniec zeme na misiú evanjelia; vie, že sa nemá čoho báť a nemá žiadny dôvod očakávať pre seba stratu. Pravdou je, že nejde kvôli osobnému prospechu; ale ide hlboko si vedomý toho, že presadzuje tie skutočne najhodnotnejšie veci a presadzuje ich, pretože sú skutočne najcennejšie. Čo sa týka jeho vlastnej odmeny, on vie, že ju nachádza vo veľkej miere v samotnej jeho práci, a pokiaľ ide o budúcnosť, rád ju necháva na Boha. Bez viery by takýto život bol naozaj ťažký; ale s vierou - prečo by sa mal báť núdze alebo prenasledovania alebo hanby? Všetko je správne - všetko je úplne v poriadku. Kto si nemôže dovoliť podvoliť sa tomuto všetkému, pokiaľ jeho duša spočíva vo viere na svojom Bohu?

Vierou žije duchovný život, a nielen ten prirodzený. Jeho život je duchovný, nie v zneužitom a prevrátenom zmysle, v ktorom to slovo používajú moderní nekromati, ale v zmysle byť v reálnom spoločenstve s Otcom a so Synom a so Svätým Duchom. Duch Boží prebýva v srdci viery.

Vierou žije život naplnený modlitbou. Modliť sa je pre neho prirodzené. Miluje modlitbu a dýcha ju práve tak, ako dýcha vzduch. Má dôveru v Boha a v odpovedi na modlitbu očakáva požehnanie. Taký človek má dosť dôvodov pre to, aby sa veľa modlil.

Jeho život viery je plný nádeje. Nenechá sa ľahko odradiť, pretože jeho dôvera spočíva v mocnom Bohu. Očakáva, že sa mu bude dariť v konaní všetkého, čo mu Boh dá robiť; a prečo by si mal želať robiť viac? Je služobníkom evanjelia, idúceho vpred aby kázal? Ide plný nádeje. Prečo by nemal? Očakáva úspech v mene Pána, ak má vieru.

Vierou bude viesť aktívny život. Viera bude podnecovať jeho aktivity. Pod vplyvom vrúcnej viery v božskú pravdu – ako môže pomôcť súc aktívny a zaniatený? Ak verí Božiemu slovu, bude veriť v hrozné nebezpečenstvo hriešnikov a v strašný osud, ktorý ich čaká. Ako môže upustiť a zdržať sa práce pre duše, dokiaľ ich len vidí stáť na klzkých miestach, s prudkými vlnami valiacimi sa dole? Neoddá sa s neúnavnou usilovnosťou tomu, aby vytrhával kohokoľvek môže - zo skazy strateného hriešnika?

Viera zabezpečuje sympatiu s Bohom. Dôvera v akéhokoľvek človeka zaisťuje tvoje sympatie s ním. Takže, ak máš dôveru v Boha, budeš mu dávať srdečné a vrúčne sympatie svojho srdca. Nevera zamyká srdce voči sympatii s Bohom; ale viera ho naširoko otvára. Je úžasné vidieť, ako skutočná viera v Boha otvára brány duše a vpúšťa dnu vody duchovného života a moci.

Viera robí život kresťana humánnym. Trénuje ho, aby sa na všetkých pozeral ako na Božie deti a miloval ich a ako o takých sa o nich zaujímal. Vidiac, koľko ľútosti a trpezlivosti má Boh voči svojim hrešiacim tvorom, je vedený svojou vierou, aby robil to isté.

Vierou žije život slobody evanjelia. Nie je v zajatí zákona alebo strachu. Nemodlí sa, pretože musí, ale pretože dôveruje a miluje. Všetky správne uplatnenia rozumu sú spontánne, Boh svojím Duchom vpisuje svoj vlastný zákon na srdce. Bolo by jednoduché ukázať, že život viery zabezpečuje všetky tieto výsledky.

Tieto výsledky utvárajú skutočný život. Preto vidíme, ako úplne a ako univerzálne musí byť pravda, že spravodliví budú žiť vierou.